

Теолози и уредници сајта "Теологија.нет" упутили су отворено писмо патријарху Српске православне цркве Порфирију и представницима Синода у којем их позивају да апелују на представнике власти да престану са ширењем страха пред велики протест 15. марта и да се придруже народу који ће се тог дана наћи на улици.

Писмо објављено на сајту Теологија.нет објављујемо у целости.

Ваша Светости, уважена господо Архијереји, часни оци и матере, браћо и сестре,

У овим великопосним данима, ишчекујући Празник Васкрсења Христовог, које нас позива

на лично, али и на опште буђење, позивамо како себе, тако и вас, да бдимо над овим тренуцима историје којој сведочимо. Позивамо да се са највећом одговорношћу постарамо за то да у нашој Цркви, у нашој земљи, у нашем народу, и међу свим људима, завлада правда и мир.

Суочавамо се са тешким временима за наш народ и Цркву. Злочин у Новом Саду који је директна последица корупције власти и трагична смрт петнаесторо људи пробудила је талас незадовољства и протеста који се проширио по целом српском народу, како оном у матици, тако и изван ње. Наша деца су претходних месеци доказала да су у стању да организују масовне скупове у којима је њихова енергија младости и доброте једино што се могло видети, без иједног инцидента у коме би неко био повређен. Незадовољни грађани су показали да воле своју земљу, да воле своје суграђане, да нису изашли на улицу да уништавају, већ да позову на корениту промену друштва и државе. Држали су нам час о превазилажењу разлика, предрасуда и бесмислених нетрпељивости међу људима.

На све то, током последњих месеци, државне власти Републике Србије чиниле су све да овај народни покрет омаловаже, дискредитују, разбију, унизе, промовишући насиље против наше деце и грађана, не само речима, него и делима.

Ваша Светости, Ваша Преосвештенства, браћо и сестре, пред нама је велики испит хришћанске одговорности. Можда и највећи пред којим је наша Црква стајала у последњим годинама. Најављени студентски протести 15. марта представљају израз оправданог грађанског незадовољства које се већ четири месеца манифестује кроз мирна и достојанствена окупљања. Међутим, јавност је узнемирена како конкретним поступцима државног врха који циљано ствара атмосферу која би довела до физичких сукоба, тако и најавама „крвопролића“ које долазе са исте адресе.

Наша Црква не сме да остане нема пред оваквим претњама.

Свако од нас, али пре свега Патријарх српски и Свети Архијерејски Синод имају пастирску обавезу да позову државне органе да престану са директним подстрекивањем насиља, стварањем климе у друштву која погодује конфликтима и латентног грађанског сукоба, и да гарантују мирно и безбедно окупљање грађана.

Овде се не ради о бирању стране у друштвеном или политичком сукобу. Реч је о позивању на највећу одговорност оних који, како је сам Патријарх у једном обраћању истакао, „имају највећу моћ“.

Међутим, речи нису довољне. И то је досадашње деловање државног врха показало. Ако желимо да се истинским миротворцима назовемо, морамо да учинимо све што је до нас да ни до каквог сукоба не дође. Више није довољно изговарати поруке мира. Потребно је мир и делима творити.

Стога се обраћамо Вашој Светости, Архијерејима, свештеницима, монасима, и молимо да 15. марта будете присутни са својим народом. Не као припадници једне, друге или треће стране! Него као бедем миран глас Христовог позива на љубав и старање за ближње. Да својим присуством осигурате да се „не деси нешто неупутно“, како је то својевремено говорио онда када је и сам мир творио, блажене успомене Његова Светост Патријарх Павле.

Христос је својим телом заштитио грешницу од каменовања. На нама је да, као Црква, као Тело Христово, заштитимо своју браћу и сестре и својим телима да не дође до насиља. Потребан нам је глас Цркве и доказ веродостојности речи и става који једино вреди ако је тамо где су Њена деца, где је Њена паства – а они су данас на улицама.

Наша врлина мора бити верност Богу правде, истине и љубави, верност отачаству, браћи, сестрама, комшијама, ближњима. Зато морамо да бранимо своје ближње, негујемо и чувамо своју младост. Будимо достојни потомци племенитих и славних мученика и светитеља Православне Цркве, који су понос и украс наше свештене историје. Не дозволимо да насиље и терор завладају – будимо на улици са својом децом, комшијама, студентима, без обзира на политичко и верско опредељење, јер својом бројношћу и сведочењем мира ћемо одвратити од насиља оне који га призивају!

Не наседајмо на замке оних који желе Цркву да инструментализују или маргинализују! Да јој не дају приступ и учешће у јавном животу да се не би тобоже „политизовала“. Овде се не ради о било каквом заузимању стране ма којој политичкој странци, већ о основној одговорности Цркве.

Коленопреклоно Вас молимо да се покажемо достојним наследницима Светог Саве и Христовим ученицима и да учинимо све да ни до каквог братског сукоба не дође.

Поред тога, подсећамо вас да као хришћани нисмо позвани само да се молимо за мир свега света, него и да идемо за правдом, да бисмо били живи и наследили земљу коју нам је дао Бог! (Пон. Зак. 16, 20). У овом страшном часу, дужни смо да ослушнемо речи пророка Исаије који каже:

„Тешко онима који зло зову добро, а добро зло, који праве од мрака свјетлост а од свјетлости мрак, који праве од горкога слатко а од слаткога горко. Тешко онима који мисле да су мудри, и сами су себи разумни... Који правдају безбожника за поклон, а праведнима узимају правду.“ (Ис 5, 20–23)

Хоћемо ли допустити да будемо неми пред онима који су се, зарад властитих интереса, дрзнули да прете крвопролићем? Да оправдамо безбожника за поклон, а праведнима узмемо правду? Или ћемо творећи мир и стајући у заштиту сваке душе у нашој земљи, а нарочито оних који ишту правду, заједно са пророком Амосом повикати: „Суд нека тече као вода и правда као силан поток!“ (Ам 5, 24)

Ваша Светости, Архијереји, оци, матере, можда ћете се запитати, или већ јесте: а ко сте па ви да од нас ово тражите?

Ево, да вам кажемо ко смо ми. Ми смо кћери и синови наше Свете Цркве. Они које је Црква однеговала, васпитала, чувала, али и који су друге васпитавали и учили. Они који служимо својој Цркви као свештеници, теолози, вероучитељи, наставници, просветари, студенти, мајке, очеви, деца, свим својим срцем и душом. Ми немамо ни велике заступнике, медије ни гласила са којих бисте нас чули. Нити нам је допуштено да седимо за столовима за којима се кроји судбина наше Цркве. Немамо нити моћи, нити утицаја. Све што имамо је наша љубав према Цркви. Несавршена, често презрена, унижавана, занемаривана, изругивана – али поред свега, постојана.

У име те љубави и у име Бога Свевишњег, заклињемо Вас и молимо – ако и одвраћате лице своје од нас – не одвраћајте га од наше деце, јер таквих је Царство Небеско (Мт 19, 14).

(Нова.рс)